

3.3 Convivències difícils

Anomenem en aquesta guia les convivències difícils a aquelles en les que influencien factors com el tabac, els animals i la convivència entre sexes. No és que necessàriament aquests aspectes hagin de convertir el fet de compartir habitatge en quelcom més complicat, però sí que apunten particularitats diferents dins la convivència. Així, doncs, ens centrem en aquests tres aspectes: poden fumadors i no fumadors compartir espais sense que uns molestin als altres?, és tothom tolerant quan entra un animaló a casa?, els homes i les dones són tan diferents a l'hora de conviure? En aquest apartat, intentarem donar diferents punts de vista per a que hi reflexioneu.

3.3.1 Tabac, animals i altres costums quotidians

La convivència entre fumadors i no fumadors i amants dels animals pot un problema gran entre els habitants d'un mateix pis. Mentre el primer dels conflictes és, a priori, més fàcil de solucionar, el segon pot esdevenir més complicat.

3.3.1.1. TABAC

Els nostres entrevistats ens han comentat, en línies generals, que la convivència entre fumadors i no fumadors és fàcil sempre i quan es respectin els llocs on es pot fumar. Molts dels joves són força tolerants, segons ens comenten els enquestats, a l'hora de permetre fumar al pis compartit, encara que un mateix no sigui fumador.

En el cas dels habitatges compartits per fumadors i no fumadors, el més habitual, però, és no fumar als espais comuns com la cuina o el lavabo. Al menjador, normalment, és permès així com a les habitacions de cadascú. En el cas dels habitatges on tots els companys i companyes siguin fumadors, el problema no sol existir.

El primer que has de tenir clar quan comparteixes habitatge és si ets capaç de suportar el conviure amb fumadors. Si no ets capaç, millor que ho especifiquis, tant a l'entrevista de recerca de pis (si en busques) com als cartells (si ofereixes habitació).

3.1.1.2. ANIMALS

Els animals de companyia són quelcom molt particular. No a tothom li fan gràcia les bestioles ni totes les persones tenen ganes de compartir pis amb un animal. A més de les fílies i fòbies personals per les bestioles que cadascú pugui tenir, existeixen també les al·lèrgies a determinats animals, com ara les que provoquen el pèl de gats i gossos. Així, doncs, cal deixar ben clar d'entrada si es vol tenir o no un animal a casa.

Si s'accepta viure amb un animal (bé perquè al pis ja hi visqui l'animal, bé perquè vagis a un pis a viure amb companys i siguis tu qui tinguis l'animal), ha de quedar ben clar qui se'n es fa càrrec de tenir cura de la bestiola. Normalment, és el propietari de l'animal qui se'n fa càrrec, però si és un animal de tots els companys del pis, parreu abans de com us distribuïu l'atenció cap a la bestiola.

La convivència amb animals pot portar problemes amb la resta de companys. Mireu de ser dialogants en aquest aspecte si l'animaló trenca alguna cosa de la resta de companys o si dóna més problemes dels normals. De no ser així, és possible que la convivència amb la bestiola acabi per fer-se insuportable.

La major part dels nostres enquestats no tenen mascotes al pis, però n'hi ha alguns que tenen peixos o tortugues d'aigua, animals que no solen produir al·lèrgies ni necessiten una cura excessiva.

3.1.1.3 ALTRES COSTUMS QUOTIDIANS:

Els costums de cada persona poden arribar a molestar molt als companys. Tot i que els nostres entrevistats diuen, en general, que tot ho parlen quan alguna cosa els molesta, és també molt important parlar abans d'encetar la convivència. La música a un volum massa alt, les companyies d'algunes persones que poden entrar al pis lliurement, etc. poden ser motiu suficient per trencar una convivència o fer-la malbé. Els joves que hem enquestat insisteixen en el fet de que el diàleg és imprescindible ja que, si no es parlen les coses, els problemes s'hi van afegint fins que esclaten.

EXPERIÈNCIES:

La Magdalena viu amb una companya a Barcelona. Tenia dos gats però els va haver de donar en adopció per problemes d'al·lèrgia. "Ara tenim tortugues d'aigua. Ens encanten a les dues i no donen problemes". La Magdalena afirma que tant ella com la seva companya de pis, Carolina, volen tenir un gos "però no hi ha temps per tenir-ne cura". Sobre el tabac, ambdues són fumadores ocasionals, el que no suposa problemes per a cap de les dues.

La Mar vivia a Bèlgica d'Erasmus. No tenia gaire bon tracte amb la única noia de la casa, que compartien totes dues amb vuit nois més. "Tenia un gat, però tots a la casa l'odiaven". Tot i això, com que la casa era gran, el gat continuava vivint allà. La Mar no és fumadora, al contrari que la major part dels seus companys, que sí que ho eren. "No va haver-hi problemes al respecte", assenyala. El fet de viure en una casa de tres plantes enlloc d'un pis també va ajudar a la convivència.

La Maria viu amb un company de feina. Ella té un gat. "Tot i que és meu, al company li encanta. És un gat molt ben educat". Cap dels dos, ni el seu company ni ella, són fumadors.

L'Israel vivia amb dos desconeguts a un pis a Platja d'Aro durant el temps que va durar la seva estada allà per motius de feina. Ell no és fumador, però els seus companys sí. "El problema era relatiu. Únicament hi havia manca d'higiene. No buidaven els cendrers". Com que l'estada era temporal i els companys van ser obligats, l'Israel no va tenir més remei que acceptar-ho. Els companys fumaven a les zones comunes, però l'Israel tenia clar que a la seva habitació no. Tot i això, els seus dos companys desconeguts es van convertir en bons amics durant i després de l'estada en aquell pis.

3.3.2 Un home i una dona a casa

La convivència entre sexes és un dels assumptes més controvertits a l'hora de compartir pis. Les dones i els homes tenen maneres molt diferents de conviure, costums diferents per l'educació rebuda. Aquest és un comentari molt sentit entre els joves que hem entrevistat, si bé és cert que també la gran majoria opina que el més important és l'educació i no el sexe de la persona amb qui es comparteix habitatge. Tot i això, t'exposem els comentaris que ens han ofert els nostres enquestats:

- **La convivència entre persones de diferent sexe és enriquidora:** hi ha persones que opinen que conviure amb persones de diferents sexes és més interessant, ja que homes i dones tenen diferents costums i no es discuteix tant i s'arriba abans a un acord. Això ens comenta l'Anna, que comparteix pis amb dos nois en un pis d'estudiants. La Laura també opina el mateix: "És millor compartir pis amb gent de diferent sexe perquè es pot aprendre molt de la manera de veure la vida dels altres. Els nois i les noies vivim de manera diferent, tenim l'habitatge de manera molt diferent. Els pisos de noies i els de nois són totalment diferents, gairebé extrems oposats. Quan sorgeixen els conflictes, a l'hora d'encarar-los tot és diferent per un sexe que per un altre. Si existeix aquesta barrera, es suavitzen les coses". L'Hugo, que viu a L'Hospitalet amb un noi i una noia, comenta que "conviure amb un noi i una noia dóna a la meua llar un equilibri necessari". També hi ha noies que opinen que conviure amb un noi és millor perquè existeix més respecte a la intimitat.

- **Les dones són més ordenades i netes:** Hi ha la sensació generalitzada de que les dones són més sensates i ordenades que els homes. Sobretot, els nostres entrevistats (tant nois com noies) opinen, en general, que les noies són més netes amb la llar. Per això, algunes noies opinen que és preferible viure amb noies només perquè els homes no guarden un ordre ni netegen les parts comunes de la casa com les dones.

- **Conviure amb nois i noies és indiferent:** Com diu la Rosa "ser d'un sexe o d'un altre no fa que la convivència sigui més fàcil o més difícil. No depèn del sexe, depèn de la persona". La majoria també creu que mentre hi hagi respecte, la convivència entre sexes no és complicada. Per a molts joves, el més important és la tolerància i el respecte per sobre de les manies personals i els costums de cada sexe.

- **Millor amb gent del teu mateix sexe:** En canvi, hi ha persones que opinen que és preferible compartir pis amb gent del teu mateix sexe. El Joan, per exemple, viu amb quatre nois més: "he conviscut amb noies i no és tan fàcil com amb els meus companys. Vaig compartir pis a Londres amb unes noies i no va ser tan fàcil com ara". Això, és clar, depèn molt de les experiències i de la manera de ser de cada persona. La Núria, per exemple, comparteix pis amb una amiga i diu que "entre el mateix sexe hi ha més confiança, sobretot a l'hora de compartir bany, etc. tot i que això depèn molt de les persones i les regles que vulguis tenir al pis".

En tot cas, i deixant de banda tòpics, la sensació generalitzada és que la convivència entre sexes és enriquidora i cada persona parla segons les seves experiències, que ja se sap que moltes vegades tenen més a veure amb la personalitat que amb el sexe en qüestió.

3.3.3 Veïns i veïnatge

La convivència amb els veïns en un pis compartit no és un dels aspectes que més preocupen als nois i noies que han col·laborat en aquesta guia. En realitat, els únics aspectes que poden fer-la una mica més particular es donen en el cas dels pisos d'estudiants on, si fem cas dels tòpics, solen fer-se més festes de l'habitual. Tot i això, la majoria dels enquestats, estudiants inclosos, ens han comentat que la relació amb els veïns és bona, cordial o com a mínim correcta. Com a molt, han tingut algun tipus de problema relacionat amb el volum de la música que s'ha solucionat sense més entrebancs.

La bona convivència es demostra tant a través de la bona sintonia amb els companys com amb els veïns i veïnes. La comunitat, és a dir, els espais comuns de l'edifici on viviu, també l'heu de respectar com si fos casa vostra. Així, doncs, amb unes mínimes normes de respecte i sentit comú podeu fer que la vostra convivència amb els veïns sigui més que correcta.

Pel que fa als problemes que es deriven de l'ús del pis i que puguin afectar als veïns (per exemple, una fuga d'aigua), recordeu que qui ha de solucionar el problema en el cas que sigui estructural és el propietari. Si el problema ve derivat de l'ús, vosaltres en sou els responsables.

Un altre aspecte és que vosaltres tingueu problemes amb algun membre de la comunitat. Abans de tot, el primer que heu de fer és dialogar amb els veïns en qüestió. Si el problema afecta a l'estructura del pis, també l'heu de comunicar al propietari per a que ho solucioni tractant directament amb els veïns problemàtics o amb l'administrador de finques. I si el problema persisteix, podeu recórrer a explicar-ho a una Junta de Veïns, a la que només podeu assistir amb una autorització signada pel propietari.